

anic. sect. I. & seqq. Azor tom. I. lib. 3. cap. 29. q. 5. Vazq. I. 2. disp. 89. cap. I. & seqq.

34. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 35. q. 2. art. 1. Alenf. I. p. q. 40. memb. 1. Gabriel in 3. dist. 35. q. 1. Aureolus in 3. dist. 35. q. 1. Estius in 3. dist. 35. s. 1. & seqq. Ochamus in 4. q. 3. litt. N. & seqq. Rocafull lib. 6. append. 2. cap. I. & seqq. Abulens. in Matth. cap. 5. q. 81. & seqq. Durand. in 3. dist. 35. q. 1.

35. Quæstio 2. In quo donum Intellectus essentialiter consistat? De quò hic q. 1.

36. Quæstio 3. In quo doni Consilii essentia stet? De quò hic quæst. 1.

37. Quæstio 4. In quo Fortitudinis donum consistat? De quò hic q. 1.

38. Quæstio 5. In quo stet principaliter doni pietatis actus? De quò hic q. 1.

39. Quæstio 6. An dona Spiritus Sancti sint ab ipso distincta? De quò tom. I. dist. 14. q. 2.

40. Quæstio 7. An Sapientia, quæ est donum Dei, sit ipsemet Deus? De quò tom. I. dist. 14. q. 2.

41. Quæstio 8. An ratio doni propriè, & solitariè conveniat Spiritui Sancto? De quò tom. I. dist. 11. q. 6.

42. Quæstio 9. Quomodo Sapientia, Scientia, & Intelligentia inter se differant? De quò hic q. 1.

43. Quæstio 10. An Sapientia ad solius æternæ veritatis contemplationem deserviat? De quò hic q. 1.

44. Quæstio 11. An Intelligentia non solum Creatoris; verum in creaturarum invisibilium speculationem detur? De quò hic quæst. 1.

45. Quæstio 12. An Scientia versetur in rectam temporalium rerum administrationem? De quò hic q. 1.

46. Et omnes quæstiones superioris distinctionis possunt hic congruentissimè ad limam vocari.

DE CONNEXIONE VIRTUTUM.

DISTINCTIONIS TRIGESIMÆSEXTÆ SYNOPSIS.

*Junguntur valido virtutum germina nexu.
Jam periere omnes, si perit una tibi.*

Sic incipit: *Solet etiam quæri.*

Sic terminat: *Dilectio Dei, & proximi.*

1. **C**onnectitur hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de donis Spiritus Sancti in particulari, eorumque vicissim comparatione; sed in præsentî determinat de connexionione virtutum, quæ non separantur: igitur hæc distinctio rectè consonat superiori.

2. Consequentia probatur: Postquàm Magister in antecedenti distinctioe egit de Spiritus Sancti donis in particulari, eorumque invicem comparatione, necnon in aliis superioribus de virtutibus, tum theologicis, tum cardinalibus, valdè consentaneum erat rationi, ut de ipsarum connexionione quandòque differeret, eò quòd connexio eas necessariò præsupponat: ergo cum Magister jam de virtutibus, habitibus supernis, donisque Spiritus Sancti determinaverit ante, rectè procedit agendo modò de virtutum connexionione, quæ separari non valent.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ declarat Magister, qualiter virtutes inter seipsas connexionem servant. In secundâ verò expendit, an inæqualiter à nobis virtutes participantur. In tertiâ autem, & ultimâ statuit, omnia decalogi præcepta ad duo tantum referri.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis solerti discussione, en primum theoremata: *Ita virtutes invicem sunt connexæ, ut qui unam habuerit, habeat omnes; & omnibus careat, qui caret unâ.* Quod ex cujusdam quæstioni solutione probat Magister in litterâ.

5. Indagat ergò Magister in litterâ: *Utrum virtutes ita sint sibi conjunctæ, ut qui unam habuerit, habeat omnes?* Et responder affir-
mative, probatque aliquibus Sanctorum Patrum expressis testimo-
niis, quæ suggerit in textûs litterâ.

6. Primò ex Divo Hieronymo Comment. ad cap. 56. Isaiæ
dicente: *Omnes virtutes sibi hærent, ut qui unâ caruerit, omnibus ca-
reat. Qui ergò unam habet, omnes habet:* ergo si ita sunt connexæ
virtutes, ut qui unâ caruerit, omnibus careat, & qui unam habue-
rit, omnes habeat, bene colligitur, tantum fore inter ipsas con-
nexiones vinculum, vel quòd omnes cohæreant, vel pereant omnes.

7. Secundò: Quia charitas, ita est omnium virtutum mater,
ut in quocumque ipsa sit, & cuncti filii ejus, sive virtutes rectè
fore credantur; sed ex eo quòd virtutes ita sint cum charitate con-
nexæ, quemadmodum filii cum matre, qui unam habet, omnes
habet; & qui unâ caret, omnibus caret: ergo.

8. Tertio ex M. P. Augustino tract. de Laude charit. sic scri-
bente: *Ubi charitas est, quid est, quod possit deesse? Ubi autem non est, quid
est, quod possit prodesse?* Ergo si ubi est charitas, nihil potest deesse; &
ubi non est charitas, nihil valet prodesse, satis apertè ex Augustino
deducitur, quòd virtutes ita sunt sibi conjunctæ, ut qui unam ha-
buerit, omnes habeat; & qui unâ caruerit, omnibus caret.

9. Quarto, hoc ratiocinio assumptum probat Magister: Pleni-
tudo legis, & omnium virtutum mater est charitas, ut ex iteratis
sacræ paginæ habetur locis: ergo qui charitatem habet, omnes vir-
tutes habet: ergo quantò magis fit charitas in homine, tantò magis
erit virtute præditus; & è contra, quantò minùs fuerit charitas in
homine, tantò minùs erit virtus in eo, & tantò magis vitium:
ergo quia ubicumque fit charitas, ibi virtutes omnes in ipsam
coire videntur; & ubi illa non adest, omnes desiderantur.

10. Sed oppones primò in Divi Augustini autoritatem: Ubi
est charitas, nihil ibi deesse potest: ergo qui charitate pollet, nihil
ipsi deficiet ad salutem; sed cui nihil deficit ad salutem, solâ superflua
charitate in illo, cæteræ virtutes valdè supervacaneæ arbitran-
tur ipsi: igitur virtutes omnes non sunt charitati connexæ.

11. Respondetur ex Magistro, Divum Augustinum sic esse ex-
pendendum, quòd ubi est charitas, nihil deest ex his, quæ ad salu-
tem sunt necessaria; non verò quòd habenti charitatem, nihil abso-
lutè deficiat, quòd ad salutem necessariò non pertinet. Nam qui ha-
bet charitatem, habet unde possit legem implere, & consequenter
vir-

virtutes omnes, quæ conferunt ad ipsius impletionem, cum qui-
bus inseparabiliter connexionem servat.

12. Oppones secundò: Quemadmodum vinculo indissolubili
omnes virtutes charitati adhærent, quæ ad salutem, & legis im-
pletionem necessariò conferunt; sic & omnes aliæ virtutes cuilibet
virtuti adhærent: ergo idem tenendum erit de connexionem om-
nium virtutum cum charitate, ac de compage omnium virtutum
cum qualibet aliâ virtute.

13. Respondetur ex ipsâ Magistri doctrinâ negando Conse-
quentiam, & simile. Quia charitas non solum omnibus aliis virtuti-
bus, quæ ad salutem, & legis impletionem necessariò conferunt,
adhæret; sed etiam est talis connexionis principium, eò quòd sit
vinculum perfectionis, & quodam modo omnium bonorum sit
mater, quod cuilibet virtuti, imò & nulli jure optimo ascribi va-
let: atque adeò ineptè arguitur à connexionem charitatis cum om-
nibus virtutibus ad connexionem cujuslibet virtutis ad alias.

14. Oppones tertio: Christus Dominus, alique Cœlites bea-
titudine supernâ perfruentes haud dubiè charitate potiuntur; sed
Christus Dominus, alique Cœlites virtutibus fidei & spei carent,
ut supra distinctione vigesimâ tertîâ, & sextâ dicebamus: ergo
non est opus, ut qui unam virtutem habet, habeat omnes; nec
qui unâ caret, omnibus debeat carere virtutibus.

15. Respondetur juxta Magistri doctrinam negando Conse-
quentiam. Quia virtutes fidei, & spei ob earum imperfectionem
sibi annexam non cohærent cum beatorum perfectissimo statu;
idedque etsi in patriâ sit semper superstes charitas in Christo Do-
mino, aliisque Cœlicolis; tamen fidei, & spei virtutes ipsi adhæ-
rere non valent. Unde virtutum connexionem cum charitate, non id-
circo deturbatur, eò quòd in statu viæ aliis annectatur virtutibus,
& loco ipsarum in patriâ, dotes ejus respondententes cum aliis virtu-
tibus, quæ ibi manent, connexionem servent.

16. Oppones quarto: Reprobi dum in Dei gratiâ sunt consti-
tuti, reverà pluribus scatent virtutibus; sed mirâ perseverantiæ
non gaudent virtute, aliter salvarentur omnes, juxta sacrum illud
Matthæi dictum, cap. 10. *Qui perseveraverit usque in finem, hic sal-
vus erit:* igitur virtutes omnes nec sunt charitati connexæ, nec
qui unam habet, omnibus debet necessariò pollere.

17. Respondetur ex Magistri doctrinâ negando Minoris suppo-
situm, & simul Consequentiam. Quia perseverantia, quæ boni in fi-
nem

nem usque continuatio dicitur, non est virtus, nec aliis virtutibus necessariò adhæret, sed potiùs est quid consequens omnium virtutum statum. Quamobrem, dùm reprobi sunt in gratiâ, omnes virtutes in ipso manent charitati connexæ, quanvis in finem usque non perseverent.

18. Oppones quintò: Sic comparatur habitus ad habitum, quemadmodùm actus ad actum; sed nulla est necessitas, ut virtutum actus alternis connectantur, cùm unus sine alio perfici, & exerceri valeat: ergo nec quòd virtutum habitus sint necessariò connexi: ergo theorema Magistri non tenet, quòd virtutes ita sint invicem connexæ, ut qui unam habuerit, habeat omnes, & omnibus careat, qui caret unâ.

19. Respondetur negando Majorem, & Consequentiam. Quia productio actuum est voluntaria, dependetque à libero arbitrii usu, sicque valet voluntas in unum, & non in alium exerceri actum; at habituum infusio in hominum animas, solitariè desumitur ex Dei beneplacito sic illos elargiente, qui unum sine alio animabus non confert; ac proinde comparatio actus ad actum cum comparatione habitus ad habitum non bene consonat.

20. Oppones sextò: Dona Spiritus Sancti sunt virtutes, ut supra expendimus distinctione trigessimâ quartâ; sed Spiritus Sancti dona invicem non sunt necessariò connexa: ergo nec virtutum habitus debent in necessariam connexionem venire. Minor probatur ex Apostolo I. Corinth. cap. 12. scribente: *Alii quidem per Spiritum datur sermo sapientiæ; alii autem sermo scientiæ secundum eundem Spiritum; alteri fides in eodem Spiritu, &c.* sed Deus hæc sua distribuit dona secundum diversitatem personarum: ergo quia non opus est, quòd Spiritus Sancti dona in unâ eademque animâ sint invicem necessariò connexa; sed dona Spiritus Sancti sunt virtutes: igitur virtutes præfatam non debent connexionem servare.

21. Respondetur negando Minorem, & probationis Consequentiam. Nam Spiritus Sancti dona etsi mutuo sint connexa; tantâ tamen non pollent connexione, quantâ virtutes fruuntur. Ad auctoritatem Apostoli passim respondetur, ipsam exponendam fore de donis gratiæ gratis datæ, non verò de donis gratiæ gratum facientis; & idè nulla est necessitas, ut dona illa in unâ eademque animâ invicem connectantur.

22. Si autem donorum distributio hîc tradita ab Apostolo, foret de donis gratiæ gratum facientis, locus reverà esset exponendus de
ip-

ipforum usu, qui rarò, aut numquàm, penes omnia illa dona, in uno reperitur homine; sicque connexionem necessariam in hoc videntur non tenere sensu; attamen eam servare fatemur quantum ad illorum originem, radicem, sive principium, eò quòd informantur à gratiâ, dùm hæc infunditur in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis. Unde instantia non urget, etiam si Spiritus Sancti dona sint virtutes. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

23. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis assiduâ indagatione, en secundum theorema: *Omnes virtutes non solum sunt connexæ, verùm & in homine pares.* Cujus præcipua probatio reverà desumitur ex cujusdam dubitationis resolutione, quam hîc ad litteram adducit Magister.

24. Sic ambiguiter modò à Magistro: *An habens omnes virtutes, eas equaliter, vel inæqualiter habeat?* Et ante ipsius resolutionem, quandam defensantem præmittit opinioem Magister, scilicet, alias magis alias minùs ab hominibus haberi virtutes; cui obvius est Magister in litterâ

25. Tamen in illius subsidium, hanc producit rationem, eique accommodam solutionem præbet. In Sanctissimo Job patientia maximè enituit; in David humilitas; in Moysè mansuetudo; & in Abraam fides: ergo quia virtutes aliæ magis, aliæ minùs ab hominibus habentur; sed hoc verum non esset, si qui in unâ excellit, in omnibus excelleret virtutibus: ergo.

26. Consentaneè his, subjungunt hujus opinionis Affectæ, aliquem per unam virtutem magis posse mereri, quam per aliam, cùm unam pleniùs possideant, quam aliam; licet tamen per nullam magis possint mereri, quàm per charitatem, quæ omnes virtutes producit, estque omnium quasi principium, & mater.

27. Magister tamen aliis aliter opinantibus adhæret in litterâ, nempe, omnes virtutes & similes, & pares esse in quocumque homine sint; ut qui in unâ alteri par extiterit, in omnibus eidem æqualis sit. Quod expressâ Augustini auctoritate firmat Magister in litterâ.

28. Sic effatur Augustinus lib. 6. de Trinit. cap. 4. *Virtutes, quæ sunt in animo humano, quanvis alio & alio modo singula intelligantur, nullo modo tamen separantur ab invicem, ut quicumque fuerint æquales, verbi gratiâ, in fortitudine, æquales sint & prudentiâ, & justitiâ, & temperantiâ: ergo non solum connexæ sunt virtutes, verùm & sunt æquales, ita ut unâ intensâ, & reliquæ proportionaliter intendantur; ut qui pa-*

pares sunt in aliquâ virtute, in aliis quoque pares esse probentur.

29. Sed si quis opponeret, sicque in Augustinum objurgaret. Possunt quidam esse in fortitudine pares; sed potest unus alios prudentiâ præstare: ergo quanvis quidam sint in fortitudine pares, poterunt tamen in prudentiâ, justitiâ, temperantiâ, aliisque virtutibus esse inæquales.

30. Respondet tamen Augustinus efficaciter in litterâ negando Minorem, & Consequentiam. Et pro exactiori instantiæ solutione, ejus adducimus verba: *Si enim dixeris aequales esse istos in fortitudine, sed illum præstare prudentiâ; sequitur, ut hujus fortitudo minus prudens sit, ac per hoc nec fortitudine aequales sunt, quia est illius fortitudo prudentior. Atque ita de cæteris virtutibus invenies, si omnes eadem consideratione percurras.* Et hæc Aurelii aurea eloquia pro argumenti solutione sint satis.

31. Modò respondet Magister ad oppositæ opinionis fundamentum, quippè, quòd in nonnullis præsertim enituit aliqua virtus, ut in Job patientia, in David humilitas, &c. esse intelligendum, non in quantum ad habitum virtutis, sed quantum ad usum ejus, quatenus, scilicet, unus magis exequitur actum unius virtutis, quàm alterius. Vel per comparisonem ad alios homines venit exponendum, & non per comparisonem ad alias virtutes, quasi singuli singulas has virtutes intensius habuerint.

32. Hanc solutionem sic præmunit Magister in litterâ fretus Augustini testimonio Epist. 29. dicente: *Potest & aliquam non habere virtutem, cum tamen simul omnes & pariter habeat quantum ad mentis habitum, vel essentiam cujusque. In actu verò aliam magis, aliam minus habet, aliam etiam non habet; ut vir justus utens conjugio, non habet continentiam in actu, quam tamen habet in habitu: ergo licet quoad usum actumque exteriorem unus habeat majorem virtutem, quàm alius, vel una appareat intensior aliâ, quia unus magis exequitur, sive exercetur in actum unius virtutis, quàm alterius; tamen quoad habitum in animo existentem, omnes virtutes sunt pares.*

33. Sed dices primò: Sicut majori bono majus malum opponitur; sic majori malo majus bonum se dat in obvium; sed peccata opposita virtutibus non imbibunt æqualitatem, eò quòd unum crebrò sit majus alio: ergo nec virtutes omnes gratuita valent in homine æqualitatem fortiri, cum una sit major aliâ.

34. Respondetur permissâ modò Majori, negando Consequentiam. Nam alio ex capite desumitur æqualitas virtutum in homine, ac vitiorum inæqualitas. *Virtutes enim suam sibi à gratiâ arrogant æqua-*

æqualitatem, ratione cujus, quòd opponitur uni virtuti, per consequens opponitur omnibus, quòd necessariò æqualitatem expostulat: Vicia verò, seu peccata inæqualitatem mutuant à majoris, vel minoris boni privatione; & ideò unum peccatum dicitur excedere aliud; cum ergo privatio boni non possit esse in peccatis omnibus æqualis, necessariò inter vicia, sive peccata constituenda est inæqualitas.

35. Dices secundò: Quemadmodum una virtus potest à pluribus participari hominibus; sic unus homo potest plures possidere virtutes; sed una virtus à pluribus hominibus potest participari inæqualiter: ergo & plures virtutes ab uno inæqualiter possideri homine.

36. Respondetur ex Magistri doctrinâ negando Minorem, & Consequentiam. Quia etsi una virtus à pluribus hominibus possit inæqualiter participari quantum ad ejus usum, quatenus, scilicet, unus magis exequitur actum illius virtutis, quàm alius; tamen quantum ad virtutis habitum, non potest inæqualiter à pluribus participari, quia una in omnibus est radix, sive gratia, per quam est acceptatio; unaque charitas, per quam est meriti perfectio, à quibus desumitur omnium virtutum æqualitas.

37. Tandem, etsi obiter, inquit Magister cum Augustino in litterâ: *An peccata dicantur paria, quemadmodum virtutes pares dicuntur?* Et respondet negativè cum ipso Augustino, probatque duplici illius gravissimo testimonio. Primum his sic suppeditat verbis Epist. 29. *Quia etsi verum sit, eum, qui habet unam, omnes virtutes habere, & eum, qui unam non habet, nullam habere; non sic peccata sunt paria, quia ubi virtus nulla est, nihil rectum est: ergo quia de æqualitate virtutum ad peccatorum æqualitatem nullum est simile.*

38. Secundum clariùs proponit Augustinus ibidem, hâc sub certâ verborum serie: *Cum ergò non dicantur paria peccata? Fortè quia magis facit contra charitatem qui gravius peccat, minus qui levius. Nemo enim peccat, nisi adversus illam faciendo, quæ est plenitudo legis. Ideò rectè dicitur: Qui offenderit in uno, factus est omnium reus, id est, contra charitatem facit, in quâ pendent omnia, lex, scilicet, & propheta: ergo quamvis in virtutibus sit æqualitas approbanda, hoc non adigit, ut eam in peccatis admittamus.*

39. Sed oppones: Peccatum nihil est; sed in his, quæ nihil sunt, unum non est majus alio: igitur unum peccatum non poterit esse majus alio: sed ex eo quòd unum non sit majus alio, unum

peccatum non valet excellere aliud: ergo necessariò erit approbanda æqualitas in peccatis, quemadmodum eam cum Magistro in virtutibus commendamus.

40. Respondetur communiter instantiæ ex alibi appositis de privatione, quòd peccatum etsi nihil sit positivum, tamen est aliquid privativum. Unde ratione majoris, & minoris boni, cujus est privatio, unum peccatum dicitur excedere aliud; itaque in peccatis non est admittenda æqualitas, quanvis in virtutibus cum Magistro concedatur. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficiant.

41. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis investigatione, en tertium theoremata: *Cuncta decalogi præcepta ad Dei, & proximi dilectionem reducuntur, per eamque perfectè adimplentur.* Quod etiam tentat suadere Magister, solâ quadâm subtili adhibitâ solutione ad quoddam dubium exagitatam ab ipso.

42. Sic in litterâ proponitur à Magistro: *Quomodo in duobus præceptis de Dei, & proximi dilectione tota lex pendet, & propheta, si in ipsâ lege, & Prophetis multa continentur moralia præcepta, quæ jam cessarunt, & cessare non debuissent, sicut nec charitas cessat?* In cujus explanationem totus versatur Magister usque ad distinctionis calcem.

43. Respondet tamen Magister. Primò: Præcepta moralia veteris legis, & in Prophetis contenta, ut circuncisio, cœremoniæ sacrificiorum, & alia hujusmodi, in futurorum figurâ imposita fuisse, ideò clarescente veritate cessare debuerunt ut umbra. Secundò: Ipsa cœremonialia mandata, secundum spiritualem intellectum, quem continent, & omnia alia moralia præcepta ad charitatem referri debere. Tertio: Omnia decalogi præcepta ad decem, & hæc ad duo tantum reduci mandata, nempe ad Dei, & proximi dilectionem.

44. Quòd ergò decem illa decalogi præcepta ad duo referantur, multiplici Augustini autoritate ostendit Magister in litterâ. Primò ex tract. de Laud. charit. ubi sic scribit Augustinus: *Totam magnitudinem, & amplitudinem divinarum eloquiorum possidet charitas, quæ Deum, proximumque diligimus, quæ radix est omnium bonorum.* Unde veritas ait: *In his duobus mandatis universa lex pendet, & propheta:* ergo si in his duobus mandatis de Dei, & proximi dilectione, universa lex pendet, & Prophetæ, omnia decalogi præcepta ad hæc duo referri debent.

45. Secundò ex Enchir. cap. ult. dicente: *Tunc enim, & præcep-*

cepta, & consilia rectè fiunt, cum referuntur ad diligendum Deum, & proximum propter Deum: Ergo si præcepta consiliaque rectè fiunt, dum ad diligendum Deum, & proximum propter Deum referuntur, benè colligitur, quòd omnia decalogi præcepta ad duo solitariè reducuntur, quippè ad dilectionem Dei, & proximi propter Deum.

46. Tertio ex Epist. 144. & lib. I. de Doct. Christ. cap. 35. ita alloquente: *Inimicus enim justitia est, qui pœna timore non peccat: Amicus verò justitia, qui ejus amore non peccat.* Omnium ergo hæc summa est, *ut intelligatur legis, & omnium divinarum scripturarum plenitudo esse dilectio Dei, & proximi:* ergo si legis, omniumque scripturarum plenitudo est dilectio Dei, & proximi propter Deum, reverà tota lex scripturaque tota in his duobus clauditur præceptis de dilectione Dei, & proximi propter Deum.

47. Sed oppones primò: Omnia decalogi præcepta per charitatem perfectè adimplentur: ergo potius ea omnia habent ad charitatem, quàm ad Dei, & proximi propter Deum dilectionem reduci.

48. Respondetur negando Consequentiam. Nam aliud adimpleri, & reduci aliud sonare videntur. Omnia enim præcepta decalogi per charitatem perfectè adimplentur, quia ipsa est virtutum omnium vinculum, omnisque meritorii operis principium, finis, & forma; at cuncta decalogi præcepta ad Dei, & proximi dilectionem reducuntur, quia in his duobus mandatis universa lex pendet, & propheta, eò quòd omnia præcepta, & consilia rectè perficiantur, dum ad diligendum Deum, & proximum propter Deum referuntur.

49. Oppones secundò ex Magistri litterâ: *Omnium reverà summa, omniumque divinarum scripturarum plenitudo est Dei, & proximi dilectio:* ergo quia in sacrâ paginâ nihil aliud continetur, quàm charitatis præscriptum; atque ad eò solùm circa illud divina Scriptura versari, & de nullo alio pertractare debet.

50. Respondetur ex ipsius Magistri litteræ contextu, ea Magistrum protulisse verba, quia omnia quæ in sacrâ pertractantur paginâ, in Dei, & proximi dilectione causaliter continentur, quia tota divina Scriptura finaliter ordinatur ad Dei, & proximi dilectionem. Cæterum, ipsius Scripturæ Sacræ amplitudo non innitur integraliter charitati, cum plures aliæ ibi referantur virtutes, quæ variæ ac distinctæ à charitate juræ optimo arbitrantur. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

51. **Q**uæstio 1. An & quam virtutes inter se connexionem servant? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 1. 2. q. 68. art. 5. & in 3. dist. 36. q. 1. art. 2. Gregor. Martinez in 1. 2. q. 65. art. 1. Nicolai in 3. dist. 36. q. 1. art. 2. Philipp. à SS. Trinit. tom. 2. tract. 2. disp. 3. dub. 5. Salmant. tom. 4. q. 71. disp. 1. dub. 1. Araujo 1. 2. q. 71. dub. 2. Camerarius tom. 2. q. 118. & seqq.
52. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 26. q. 1. Brancafius tom. 2. lib. 3. disp. 7. q. 6. Rada 3. p. controv. 15. art. 3. & 4. Herincx p. 3. disp. 1. q. 6. Cavellus in Schol. in 3. dist. 36. q. unic. Aquila in 3. dist. 36. q. 1. Gallus in 3. dist. 36. q. 1. cap. 1. & seqq. Poncius tract. 6. disp. 22. q. 3. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. Virtus, cap. 4. num. 1. & seqq.
53. Ex Scholâ Eximiâ Suarez tom. 4. disp. 3. sect. 8. & tom. 5. de Fide, disp. 7. sect. 4. Arriaga de Habitib. disp. 36. sect. 2. sub sect. 1. Vazquez 1. 2. disp. 88. cap. 2. & 3. Tanner. q. 6. dub. 1. Rhodès tract. 6. disp. 5. q. 1. sect. 4. §. 1. Carleton tom. 1. disp. 97. sect. 7. Filliucius tom. 2. tract. 21. cap. 6. q. 11. Azor lib. 3. cap. 29.
54. Ex Aliis D. Bonaventura in 3. dist. 36. art. 1. q. 3. Alensis 4. p. q. 65. memb. 3. art. 3. & q. 98. memb. 3. art. 3. Gabriel in 3. dist. 36. q. 1. Ochamus in 3. q. 12. art. 3. Estius in 3. dist. 36. §. 1. Aureolus in 3. dist. 36. q. 1. art. 1. & seqq. Bonæspei tom. 4. tract. 2. disp. 6. dub. 1. & seqq. Baudun. de Peccat. q. 15. art. 1. & seqq.
55. Quæstio 2. An vitia, & virtutes inter se connectantur? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 36. q. 1. art. 5. Curiel 1. 2. q. 73. art. 1. Gregor. Martinez in 1. 2. q. 71. art. 1. Nicolai in 3. dist. 36. q. 1. art. 5. Godoy tract. 3. de Peccat. disp. 15. §. 1. Gonetus tom. 4. tract. 10. disp. 7. art. 1. & seqq. Alvarez de Auxil. disp. 122. Philipp. à SS. Trinit. tom. 2. tract. 2. disp. 4. dub. 1. & seqq.
56. Ex Subtili Scholâ Scotus in 4. dist. 14. q. 1. & in 2. dist. 35. q. unic. Poncius in Comment. in 2. dist. 35. num. 93. Durand. tom. 2. tract. 4. disp. 4. q. 1. & tom. 3. tract. 3. disp. 7. q. 6. Merinero de Peccat. disp. 5. q. 1. Aquila in 3. dist. 36. q. 1. Rada 3. p. controv. 15. art. 3. & 4. Cavellus in Schol. in 2. dist. 35. q. unic. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. Virtus, num. 4. & seqq.
57. Ex Scholâ Eximiâ Suarez tom. 4. de Pœnit. disp. 3. sect. 8. & tom. 5. de Fide, disp. 7. sect. 4. Arriaga de Habitib. disp. 39. sect. 6. & disp. 43. de Peccat. sect. 6. Baldellus lib. 2. disp. 1. num. 3. & seqq. Rhodès tract. 6. disp. 5. q. 1. sect. 4. §. 2. Coninch in 3. p. disp. 1. de

- Pœnit. num. 30. & seqq. Carleton tom. 1. disp. 98. sect. 1. & seqq. Gordonus tom. 1. q. 10. cap. 2. Ripalda tom. 2. lib. 6. disp. 131. sect. 2. Oviedus tract. 6. controv. 1. punct. 3.
58. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 36. q. 3. art. 1. Baudun. de Peccat. q. 17. art. 1. Estius in 3. dist. 36. §. 4. Lorca de Peccat. 2. 2. disp. 33. num. 4. Aguirre lib. 2. cap. 8. Bonæspei tom. 4. tract. 2. disp. 7. dub. 3. Alenf. 4. p. q. 65. memb. 3. art. 3. Gabriel in 3. dist. 36. q. 1. Aureolus in 2. dist. 35. q. 1. & in 3. dist. 36. q. 1.
59. Quæstio 3. An dona Spiritûs Sancti sint connexa? De quò hic q. 1.
60. Quæstio 4. An in virtutibus politicis sit connexio? De quò hic q. 1.
61. Quæstio 5. An virtutes propriè, & directè contrariantur vitiis? De quò tom. 2. dist. 27. q. 4.
62. Quæstio 6. An cum gratiâ sanctificante cohæreant in Christo Domino omnes virtutes infusæ? De quò hic dist. 34. q. 2.
63. Quæstio 7. An charitas sit forma virtutum, donorumque Spiritûs Sancti? De quò hic dist. 34. quest. 2.
64. Quæstio 8. An, & quomodo virtutes acquisitæ distinguantur ab infusis? De quò tom. 2. dist. 27. q. 1. 2. & 3.
65. Quæstio 9. An qui unam possidet virtutem, omnes alias possideat? De quò hic q. 1.
66. Quæst. 10. An qui uno laborat vitio, omnibus aliis abundet? De quò hic q. 2.
67. Quæstio 11. An omnes virtutes sint numero, & intentione pares in hominum animabus? De quò hic q. 1. & in 2. dist. 35. q. 1. & seqq.
68. Quæstio 12. An omnia peccata sint paria? De quò tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 2.
69. Quæstio 13. An possit remitti unum peccatum mortale sine alio ex naturâ rei? De quò tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 1.
70. Quæstio 14. An eadem sit dilectio, quâ diligimus Deum, & proximum? De quò hic dist. 27. q. 2.